

Božić) postaje blagdan ne-vjerujućih, a ne vjerujućih. Sumnjam naime da među tim izletnicima ima puno onih koji svoj 'uskrsni izlet' koriste za sudjelovanje na Vazmenom bdijenju i misi Uskrsnuća (Vel. subota navečer), gdje najbolje dolazi do izražaja i najbolje se može doživjeti otajstvo Uskrsa. Oni će možda sudjelovati na svečanoj uskrsnoj misi u nedjelju, ako za to budu imali priliku i ako budu privučeni masovnim slavljem. Uz to će, barem neki, i umiriti svoju savjest... No ono što ovdje valja prepoznati jest prenošenje naglaska sa bitnog na nebitno, slično kao u onim slučajevima, kada neki dođu u crkvu na uskrsnu misu (bilo koju) samo radi blagoslova hrane. Netko će mi opet reći: pa to je sve spojivo sa Uskrsom. Po sebi jest i netko će to, u nekoj prilici, doista spojiti. No koliko je takvih? Činjenica je da je u takvim slučajevima najčešće Uskrs ispražnjen od svog vjerskog sadržaja. Na početku ne sasvim. To se događa malo pomalo, komadić po komadić... Pogled se usmjeruje u drugom pravcu. Na kraju tog puta Uskrs će definitivno biti ispražnjen. To je strategija koju treba razmjeti, a mnogi je i brane nekim od navedenih argumenata, a da zapravo ne razumiju ništa.

No to je samo jedan primjer iz života. Ima drugih koji očitno potvrđuju da je to doista tako.

Poznato je i ništa neobično, da se uz razne blagdane, pa tako i Uskrs razvilo mnogo narodnih običaja koji na svoj način ilustriraju, predočavaju ono što se s vjerom u Crkvi slavi i proživljava. Tako je i sa Uskrsom, najvećim kršćanskim blagdanom, koji znači definitivno oslobođenje i pobjedu Života. Narod je u prirodi lako uočio 'simbole' koji na to podsjećaju: proljetno pupanje, život koji izlazi iz jajeta i sl. Sve je to imalo i ima pozitivnu ulogu dok upućuje, podsjeća na Isusa uskrslog iz groba. Ali kad se ta dimenzija izgubi, što ostane?

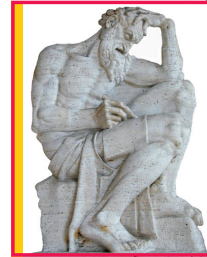
Ugooglajte na internetu Uskrs, Pasqua, Ostern ili Easter, pa onda pogledajte slike. Što ćete dobiti? Stotine i tisuće slika jaja, pilića, zečeva..., u svim mogućim varijacijama i bojama, i tek nekoliko, možda desetak slika uskrslog Isusa te poneki križ. Zar to ništa ne govori? Gdje se Uskrsli izgubio? Tko ga je tako efikasno istisnuo iz javnosti? Mislite li da će oni koji traže među tim jajima i zečevima tražiti simbol uskrsnuća?

A postoje također simboli koje liturgija koristi da bi nam približila otajstvo Uskrsnuća. Tu je na posebni način naglašena uskrsna svijeća, a kao simbol Pash-Vazma javlja se i vazmeni jaganjac. Na internetu međutim među navedenim uskrsnim slikama (ugl. čestitkama), nema ni jednoga ni drugoga. Ako i jest koje janje, to je u šumi jaja i zečeva toliko minorno da nije vrijedno spomena.

Ne ukazuje li sve to na trend "pražnjenja" Uskrsa od njegova izvornog sadržaja?

Plod je to smišljene strategije za koju ovdje nema više mjesta. Tko želi, može pogledati nešto opširnije na Face-u. (Facebook: nikola.radic.528)

SVETO IME

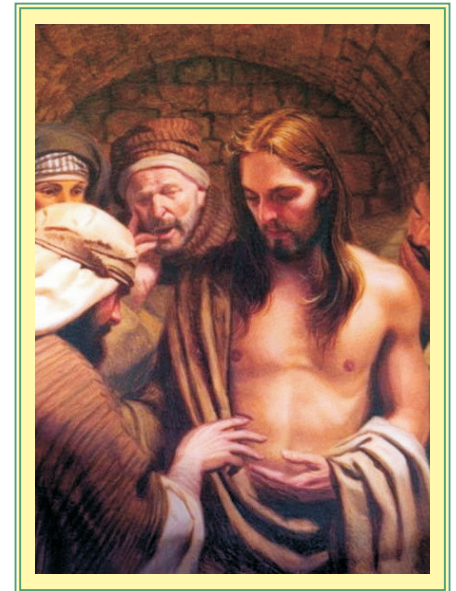
župni bilten - RISIKA

II. VAZMENA NEDJ. - 7.IV.2013.

Broj: 15(309)

NEDJELJA BOŽANSKOG MILOSRĐA

"Ako ne vidim na njegovim rukama biljeg čavala i ne stavim svoju ruku u njegova rebra, neću vjerovati."

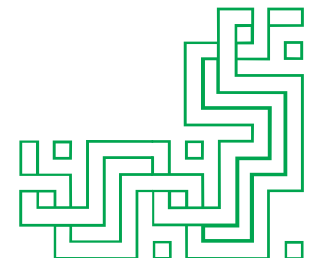

(Francisco Ordaz)

Evangelje Iv 20,19-31

ISUSE, UZDAM SE U TE!

SVJEDOCI VJERE u hrvatskom narodu

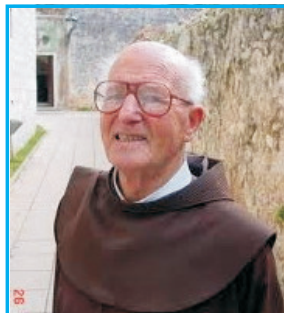
Sluga Božji
fra IVO PERAN
(1920-2003)

Fra Ivan (Srećko) Peran prvo je dijete majke Nedjeljke rođ. Piljić i Ivana. Rođen je u Kaštel Starome 25. lipnja 1920. Osnovnu školu s odličnim uspjehom završio je u Kaštel Novome. Kao dječak zaželio je pohađati redovničku gimnaziju pa je otac uputio molbu dominikancima u Bolu na Braču. Molbu su odbili jer je mali Srećko bio jedinač od muške djece u obitelji, a dominikanske su Uredbe branile primati takve u redovnički poziv. Na ustrajnu želju sina, otac se obratio franjevcima na Poljud gdje je Srećko primljen u franjevačku klasičnu gimnaziju na Badiju kod Korčule.

Uz školu Peran se počeo baviti glazbom uz tada poznatoga glazbenika, franjevca o. Bernardina Sokola. Višu gimnaziju nastavio je kod Male braće u Dubrovniku, a potom je išao u novicijate na Košljun gdje je uzeo redovničko ime Ivan. Nakon završena novicijata, godine je 1937. fra Ivan položio prve zavjete te ponovno pošao u gimnaziju u Dubrovnik gdje je 1940. položio ispit zrelosti. Teologiju je započeo godine 1940. u velikom biskupskom sjemeništu u Splitu, potom – nakon prisilnoga prekida te ustanove od strane talijanskih okupatora – nastavio u Dubrovniku. Svećane redovničke zavjete položio je u Splitu, na Po-ljudu, 4. listopada 1941. g. Posebnom dozvolom Svete stolice (zbog mlade dobi) u Dubrovniku, 8. kolovoza 1943., primio je sveti red prezbiterata. U Kaštel Starome je slavio Mladu misu. Ponovno je upisao teologiju na Biskupskoj teologiji u Splitu, gdje je polagao nezavršeni semestar i diplomirao. Nakon završetka teologije, u Splitu je fra Ivan predavao glazbu u biskupskom sjemeništu i bio odgojitelj mladih sjemeništaraca.

U jesen 1946. g. fra Ivan je dignut u vojnu službu s prvim regrutima nakon rata u novoj Jugoslaviji. Kao vojnik je zatvoren i od vojnog divizijskog suda u Ljubljani iste godine osuđen na smrt strijeljanjem. Nakon njegove žalbe, smrtna osuda je preinačena u pet godina strogog zatvora s prisilnim radom. Po izlasku iz zatvora, morao je nadoknaditi vojni rok, što je i učinio 1954-1955. u Zemunu.

Nakon izlaska iz vojske obavljao je različite službe u svojoj Provinciji: učitelj novaka na Košljunu (1955–1959.), profesor na biskupskoj gimnaziji u Pazinu (1959–1960.); ponovno je učitelj novaka na Košljunu (1960-1966.), a potom predaje glazbu na Poljudu, u franjevačkoj gimnaziji (1966-1967.), gdje je ostao samo jednu godinu, jer je bio izabran za gvardijana Male braće u Dubrovniku (1967-1973.), gdje je istovremeno predavao glazbu na tadašnjoj franjevačkoj teologiji i vodio crkveni zbor. U više navrata bio je član uprave Provincije, a 1973. godine izabran je za provincijala. Tu službu je obavljao u dva mandata: od

1973. do 1979. i od 1979. do 1982. Nakon provincijalne službe opet je izabran za magistra novaka na Košljunu (1982.- 1994.).

Fra Ivana će zacijelo dugo predstavljati i njegova objavljena pisana riječ. U njegovu sveukupnom objavljenom stvaralaštvu – pri čemu se misli i na glazbu – njegov zatvorski zapis "S Kristom i u smrt", objavljen u Zadru godine 2002., ostat će zacijelo najvrjedniji trag što ga je ostavio kao svoju duhovnu baštinu.

Umro je na glasu svetosti u Splitu 14. rujna 2003. A ubrzo je pokrenut postupak za njegovo proglašenje blaženim i svetim. Kongregacija za kauze svetaca dodijelila mu je naslov Sluga Božji.

sa: <http://www.ofm-sv-jeronim.hr/istaknuti-franjevci-2/sluga-bozji-fra-ivo-peran/>

OPREZ!

DA USKRS NE DOŽIVI SUDBINU BOŽIĆA...!

Već je danas svima jasno što se dogodilo sa slavljenjem Božića, što je, gdje i koliko ostalo od Otajstva Rođenja Sina Božjega koje slavimo (već preko 16 stoljeća) na dan 25. prosinca svake godine. Vjernicima koji znaju o čemu se radi stegne se srce pri pomisli na što se u javnosti zapadnog svijeta svelo slavljenje Božića, na što se sveo vjerski doživljaj, suživljavanje s Otajstvom koje u sebi nosi enormnu snagu, Otajstvo iz kojega ključa život, radost, mir, intimnost, toplina u obiteljskom domu... Mjesto toga u javnosti: blještavilo, bljeskanje lampica, svjetlucanje staniola i trgovina, trgovina, trgovina...; negdje i petarde. A Božić je ostao kao "zaštitni znak" o koji se vješaju inicijative i prohtjevi koji s njim nemaju nikakve veze. Što više, suvremenim je pohlepticima davao premalo prostora za sve to, pa su ga napuhali, proširili i tako pogazili, uništili i došašće, pretvorivši sve to u veliko 'sajmište' s ponudom svega i svačega, dakako 'u ime Božića'. Markica 'Sretan Božić' postala je uspješan brand.

Isus se dakako morao povući. A kamo će nego u štalicu, kao i nekada, okružen malobrojnim siromasima koji su svjesni da je zbog njih došao, a ne zbog 'zarade' onih drugih koji su, eto, i od njega napravili brand. To je nažalost sudbina Božića naših dana, ove napredne civilizacije, kojoj - osim novca - ništa više nije sveto.

Zašto o Božiću sada?

Zato, jer bi i Uskrs mogao doživjeti istu ili sličnu sudbinu. Vjernici znaju što je Uskrs, znaju - ako su doista vjernici - i zašto je on tu, koja je njegova nutarnja 'vrijednost' koja se nudi svima koji 'hoće': kao obogaćenje, kao oslobođenje, kao nada, kao nadilaženje, kao pobjeda... Sve, dakako, s Isusom i u Isusu. Izvan Isusa nema Uskrsa. To bi trebalo biti svima samo po sebi jasno.

Međutim, pažljivom oku neće promaći da se u društvu, u društvenoj javnosti i svijesti, Uskrs sve više pretvara u "priliku" za neke stvari koje s njim nemaju veze, niti im je on 'kao takav' poticajem.

Danas je u zapadnom svijetu u modi da ljudi za Uskrs putuju, idu na izlete. To je dakako dobro došlo turizmu, pa opet - na jedan drugi način - ulazi u igru 'trgovina', novac. Reći ćete: pa u tome nema ništa loše. Nema, osim što se je Uskrs sveo na izlet, kao Božić na bor. I tako Uskrs na neki čudan način (kao i